

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Město Žandov**, se sídlem Žandov, Náměstí 82, zastoupen JUDr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Mohelnice, Olomoucká 36, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2013, č. j. MF-121662/2012/12-124, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2015, č. j. 46 Af 46/2013 – 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3400 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 6. 2013, č. j. MF-121662/2012/12-124. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 11. 2012, č. j. RRSV 17389/2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci uložen odvod ve výši 32 580 652 Kč za porušení rozpočtové kázně při financování projektu Rekonstrukce a dostavba objektu Koruna v Žandově u České Lípy.

Žalobce v žalobě napadl nepřezkoumatelnost platebního výměru, jelikož z něj nebylo zřejmé, které z písmen ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů, porušil. Odmítl také, že by porušil zásadu transparentnosti podle § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, dále jen „zákon o veřejných zakázkách“. Ačkoli byl text zadávací dokumentace formulován neobratně, byl každému srozumitelný a tudíž i transparentní. Nesouhlasil ani s argumentací žalovaného, že by rozpornost zadávací dokumentace mohla odradit další zájemce.

Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, neboť na stěžovatelovu věc byla aplikována právní úprava účinná v době poskytnutí plateb (do 30. 12. 2011), která členění § 22 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech ještě neobsahovala. Pokud jde o porušení zásady transparentnosti, krajský soud souhlasil se žalobcem, že ačkoli byla zadávací dokumentace naformulována velmi neobratně, byl jeho záměr zřejmý, a to že u kritérií splatnost faktur, délka záruční doby a výše smluvní pokuty byla uvedena jejich minimální hranice, pod kterou nebyl žalobce ochoten jít, přičemž uchazeč mohl nabídnout úpravu pro žalobce výhodnější. Tento záměr je dle krajského soudu transparentní a je zřejmý ze zadávací dokumentace, z oznámení v informačním systému veřejných zakázek a z obchodních podmínek. Pokud jde o odrazení potenciálních uchazečů, tento argument považoval krajský soud za čistě hypotetický, neboť ve správním spise není ničeho, co by nasvědčovalo tomuto názoru. Navíc, potenciální zájemci měli k dispozici pouze údaje z informačního systému, kde byla předmětná kritéria (splatnost faktur, záruční doba a sankce) podřazena pod hodnotící kritéria a kde nebyly uvedeny žádné matoucí informace.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž explicitně namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“, tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů.

Stěžovatel setrvává na svém závěru, že postup, kdy příjemce stanoví dílčí hodnotící kritéria, která následně specifikuje a v zadávací dokumentaci uvede, že uchazeči nejsou oprávněni tyto hodnoty měnit, přičemž v jiné části zadávací dokumentace je tato změna připuštěna, je zcela netransparentní. Stěžovatel poukazuje na to, že účelem zásady transparentnosti je mj. umožnit zadavateli, aby se zadávacího řízení mohl účastnit co nejširší okruh dodavatelů. Stěžovatel se domnívá, že žalobce svým jednáním ovlivnil určitý počet potenciálních uchazečů. Tvrzení soudu, že se jedná pouze o hypotetický argument, je nesprávné. Soud opomíjí skutečnost, že ze spisu plyne, že žalobce obdržel pouze dvě nabídky, přičemž jeden uchazeč nabídl v rámci hodnotících kritérií nabídky, které stanovil žalobce, a druhý je vzal pouze za minimální a nabídl žalobci lepší hodnoty. Je tak evidentní, že způsob nastavení kritérií veřejné zakázky nebyl optimální a samotní uchazeči také reagovali dle zjevně rozdílného výkladu. Stěžovatel poukazuje na krajským soudem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 45/2010, nicméně doplňuje, že z něj plyne zároveň to, že při posuzování případného porušení zásady transparentnosti nejsou důležité pohnutky zadavatele, ale výhradně způsob, jakým se zadávací řízení jeví navenek. Lze-li zadávací dokumentaci veřejné zakázky vyložit objektivně více než jedním

pokračování

způsobem, jedná se o zřejmé porušení této zásady. Stěžovatel poukazuje rovněž na to, že uvedený postup je v souladu s jeho dosavadní rozhodovací praxí.

Stěžovatel se dále domnívá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud totiž odůvodnil svůj závěr ve prospěch žalobce toliko tím, že *„jeho záměr je z výše uvedených ustanovení zřejmý“* (ze soudem citovaných ustanovení zadávací dokumentace, pozn. NSS), a dále, že *„tento úmysl žalobce je podle názoru soudu ze Zadávací dokumentace, z oznámení v informačním systému veřejných zakázek a z obchodních podmínek zřejmý a porušení zásady transparentnosti zde soud nevidí.“* Stěžovatel však považuje tato tvrzení za nepodložená, neboť je soud žádným způsobem neodůvodnil. Stěžovatel poukazuje na závěry judikatury, že pouhé odmítnutí argumentace účastníka řízení pro nesprávnost nepostačuje. Také se domnívá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s argumentem stěžovatele spočívajícím v tvrzení, že uvedené formulace žalobce mohly odradit potenciální uchazeče.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozhodnutí krajského soudu za správné a setrvává na své žalobní argumentaci.

Žalobce navíc vyslovil přesvědčení, že kontrola zákona o zadávání veřejných zakázek a konstatování spáchání správních deliktů spadá do výlučné pravomoci Úřadu na ochranu hospodářské soutěže a žádných jiných subjektů, tedy ani Regionální rady regionu soudržnosti. Žalobce poukazuje zejména na znění § 121 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a § 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

Žalobce zdůrazňuje také zásadu legitimního očekávání. Žalobce sice písemně do soudního spisu doplnil, že poskytovatel dotace byl se žalobcem ve stálém kontaktu a nikdy nezpochybnil postup žalobce v žádné z jeho etap realizace a neměl ani dílčí výhrady, krajský soud však tuto otázku neposuzoval.

Závěrem pak žalobce poukazuje na aktuální judikaturu ohledně sankční úlohy úřadů státní správy a obdobných subjektů. Žalobce připomíná, že správní orgány jsou povinny při ukládání sankce zohlednit mj. dopady jednotlivých pochybení i závažnost konkrétních pochybení. Je také nutné vycházet z účelu poskytnutých prostředků a jeho naplnění, proto nikoliv každé porušení je nutné považovat za neoprávněné použití finančních prostředků. Žalobce naplnil účel dotace a rovněž sám kontrolující orgán, tedy žalovaný neshledal že by i případná identifikovaná chyba mohla mít vliv na soutěž jako takovou.

Žalobce proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas,

jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec s příslušným vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti.

Žalobci bylo na základě smlouvy o poskytnutí dotace č. LB/0134/S z Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod ze dne 4. 11. 2008 přislíbeno Regionální radou regionu soudržnosti Severovýchod (poskytovatel dotace) poskytnutí účelové dotace maximálně do výše 33 824 361 Kč na úhradu 92,5% způsobilých výdajů projektu s názvem „Rekonstrukce a dostavba objektu Koruna v Žandově u České Lípy.“ Dotace byla vyplácena ex post, na základě předložení žádosti o proplacení výdajů projektu za jednotlivé etapy.

V rámci administrativní kontroly byly konstatovány nedostatky v provedení výběrového řízení. Regionální rada zjistila nesrovnalosti v požadavcích zveřejněných žalobcem na informačním systému veřejných zakázek v bodu Technická způsobilost, kvalifikace dodavatelů a v Zadávací dokumentaci, v níž žalobce nejednoznačně, a tudíž netransparentně stanovil dílčí hodnotící kritéria. Proto mu byl následně vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně platebním výměrem č. 61/2012.

Dne 20. 12. 2012 žalobce požádal o prominutí odvodu. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod rozhodl usnesením č. 122/2013 dne 28. 6. 2013 tak, že žalobci prominul odvod ve výši 30 951 619,40 Kč, tj. 95% z celkového odvodu.

Proti platebnímu výměru č. 61/2012 podal žalobce odvolání. Stěžovatel jako odvolací orgán se žalobcem souhlasil ohledně technických kvalifikačních předpokladů, ale ohledně netransparentnosti dílčích hodnotících kritérií potvrdil názor prvostupňového orgánu v tom, že žalobce v zadávací dokumentaci nerozlišil obchodní podmínky a hodnotící kritéria. Odvolání žalobce proto zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Ze zadávací dokumentace konkrétně plyne:

V článku 6.1. zadávací dokumentace nazvaném „Platební podmínky“ se uvádí: „Splatnost daňových dokladů bude stanovena na 60 dní od data jejich doručení zadavateli.“

V článku 6.4. nazvaném „Záruční podmínky“ je uvedeno, že „[d]élka záruční doby je uvedena v Obchodních podmínkách (příloha č. 2) Zadávací dokumentace. Uchazeč není oprávněn uvedené délky záruční doby měnit ani podmínit navrženou délku záruční doby žádnou další podmínkou. Podmínění nebo zkrácení délky záruční doby je důvodem vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče.“

pokračování

V článku 6.5. nazvaném „Sankční ujednání“ se uvádí, že „[m]ajetkové sankce jsou uvedeny v Obchodních podmínkách (příloha č. 2) zadávací dokumentace. Uchazeč není oprávněn uvedené majetkové sankce měnit ani podmínit navržené výše smluvních pokut další podmínkou. Podmínění nebo uvedení několika rozdílných výší pokut nebo variant těchto smluvních pokut je důvodem vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče.“

V článku 7. nazvaném „Způsob hodnocení nabídek“ jsou uvedena dílčí hodnotící kritéria, kterými jsou výše nabídkové ceny bez DPH, délka záruky v měsících, délka splatnosti faktur objednatele zhotoviteli ve dnech a sankce za prodlení s ukončením. Stejná kritéria byla žalobcem zveřejněna také v informačním systému v bodě 4.2.1.

V článku 6.4.1. obchodních podmínek je uvedeno, že „[o]bjednatel je povinen uhradit fakturu Zhotovitele nejpozději do 60 dnů ode dne následujícího po dni doručení faktury. Stejná lhůta platí i pro úhradu zádržného (**soutěžní kritérium**).“

V článku 7.1.1. obchodních podmínek je uvedeno: „Pokud bude zhotovitel v prodlení proti termínu předání a převzetí díla sjednanému podle Smlouvy, je povinen zaplatit Objednateli smluvní pokutu ve výši,- Kč (**soutěžní kritérium**) za každý i započatý den prodlení. Minimální smluvní pokuta se sjednává ve výši 100.000,- Kč.“

V článku 15.2.1. obchodních podmínek žalobce uvedl: „Délka záruční lhůty je stanovena ve Smlouvě (**soutěžní kritérium**). Minimální záruční lhůta se sjednává v délce 60 měsíců.“

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu jednak v tom, že se nevypořádal s jeho tvrzením, že žalobcovy formulace mohly odradit potenciální uchazeče a dále v tom, že svůj závěr ve prospěch žalobce téměř vůbec neodůvodnil, pouze vyslovil opačný závěr, než jaký zaujal stěžovatel v napadeném rozhodnutí.

K první části námítky stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že k otázce povinnosti krajského soudu vypořádat se s námitkami uplatněnými žalovaným existuje konstantní judikatura. Například v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153,

zdejší soud konstatoval, že „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypovídá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací; správní orgán musí naopak svou argumentaci, jejíž správnost má krajský soud posoudit, vtělit do správního rozhodnutí.

Pokud jde o druhou část stěžovatelovy námitky, nutno mu dát za pravdu, že je odůvodnění rozsudku krajského soudu velice stručné, nicméně z něj lze seznat, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku vypořádal se všemi včas a řádně uplatněnými žalobními námitkami a uvedl, proč považoval další námitky za nepřipustné. Ačkoli se tedy krajský soud mohl vyjádřit k námitkám stěžovatele podrobněji, je z jeho závěru patrné, že nepovažoval rozpory v zadávací dokumentaci za natolik zásadní, aby byly s to odradit potenciální uchazeče a shledal je transparentními. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nepředstavuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumatelný, a lze přistoupit k posouzení jeho věcné správnosti s ohledem na stěžovatelovu námitku, že setrvává na svém závěru ohledně porušení ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách žalobcem, konkrétně zásady transparentnosti. Dle jeho názoru je zjevně netransparentní postup zadavatele, který stanoví dílčí hodnotící kritéria, která následně specifikuje a v zadávací dokumentaci uvede, že uchazeči nejsou oprávněni jejich hodnoty měnit, přičemž v jiné části zadávací dokumentace tato změna připuštěna je.

Dle § 6 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel [p]ovinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Podle § 17 písm. l) zákona o veřejných zakázkách jsou [z]adávacími podmínkami veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky.

Podle § 76 odst. 1 uvedeného zákona [h]odnotící komise posoudí nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách a z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle § 22 odst. 1 písm. d). Nabídky, které tyto požadavky nesplňují, musí být vyřazeny.

Dle odst. § 78 odst. 1 stejného zákona je [z]ákladním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky (dále jen "základní hodnotící kritérium") (...) a) ekonomická výhodnost nabídky, nebo b) nejnižší nabídková cena.

Podle odst. 4 uvedeného ustanovení, [r]ozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny. Dílčí hodnotící

pokračování

kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky. V tomto ustanovení pak zákon demonstrativně uvádí některá možná dílčí hodnotící kritéria.

Dle § 78 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách platí, že [j]e-li základním hodnotícím kritériem ekonomická výhodnost nabídky, musí zadavatel jednotlivým dílčím hodnotícím kritériím stanovit váhu, kterou vyjádří v procentech, nebo stanoví jiný matematický vztah mezi dílčími kritérii.

V nyní posuzované věci, jak již bylo uvedeno, byly mezi zadávacími podmínkami uvedeny mj. platební, záruční a sankční podmínky. Základním kritériem hodnocení byla ekonomická výhodnost nabídky. Mezi dílčí hodnotící kritéria, která byla zveřejněna také elektronicky v „oznámení o zakázce“, žalobce zařadil výši nabídkové ceny (60%), délku záruky v měsících (16%), délku splatnosti faktur objednatel zhotoviteli (14%) a sankce za prodlení s ukončením (10%).

Stěžovatel se domnívá, že veřejná zakázka byla zadána netransparentním způsobem, neboť u dílčích hodnotících kritérií, která se shodovala se zadávacími podmínkami, bylo jednou uvedeno, že se jedná o hodnoty neměnné, a na jiných místech, že se mohou měnit.

Nejvyšší správní soud připomíná, že základním účelem zásady transparentnosti je zajištění co největší průhlednosti výběrového řízení, která podstatnou měrou přispívá k přezkoumatelnosti celého řízení a k možnosti kontroly postupu v řízení. Metodika zadávání veřejných zakázek dostupná na stránkách Ministerstva pro místní rozvoj vidí naplnění této zásady zejména v pořizování písemné dokumentace v dostatečném rozsahu, aby byla možnost přezkoumat jednotlivá rozhodnutí zadavatele. Dále v jasném vymezení kritérií, dle kterých budou hodnoceny nabídky dodavatelů; v důsledném odůvodnění a zdokumentování každého rozhodnutí, v povinnosti uveřejnit smlouvu na plnění veřejné zakázky a v uveřejnění skutečně uhrazené ceny. Tuto zásadu lze spatřovat také například v postupu komise při otevírání obálek s jednotlivými nabídkami dodavatelů.

Z konstantní judikatury zdejšího soudu, např. z rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, plyne, jak to ostatně uvedl jak krajský soud, tak žalovaný, že „*zásada transparentnosti je porušena tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.*“ Z uvedeného rozhodnutí dále plyne, že „*podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný.*“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pokud jsou zadávací podmínky nejasné nebo následně umožní více výkladů pro výběr nejvýhodnější nabídky (kdy bude fakticky jen na zadavateli, aby libovolně prohlásil, který výklad je správný, a kdo bude tedy vybrán), pak je postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky reálně nekontrolovatelným. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 - 222, tato skutečnost vylučuje, aby byla dodržena zásada transparentnosti zadávacího řízení. V nyní posuzované věci však k takovému postupu nedošlo.

Nejvyšší správní soud při posuzování transparentnosti této konkrétní veřejné zakázky dospěl k závěru, že formulace zadávacích podmínek ve spojitosti s hodnotícími kritérii je sice poněkud „neobratná“ a může se na první dojem jevit jako trochu matoucí. Nicméně po důkladnějším přečtení celé zadávací dokumentace, tj. včetně obchodních podmínek, které jsou její součástí (příloha č. 2) ve spojení s informací o veřejné zakázce, která byla zveřejněna ve věstníku veřejných zakázek, usoudil, že tato nepřesnost ve vyjádření žalobce nedosahuje takové intenzity, že by bylo nutné celou veřejnou zakázku považovat za netransparentní. Ze zadávací dokumentace je zřejmé, že žalobce považoval splatnost faktur, záruční dobu a majetkové sankce za hodnotící kritéria, což srozumitelně uvedl jak v informaci o veřejné zakázce, tak v článku 7. zadávací dokumentace, tak i v obchodních podmínkách, kde tato kritéria přesně označil a umožnil uchazečům jejich doplnění, ať již neuvedením částky a ponecháním prázdného místa (smluvní pokuta) nebo uvedením hodnoty s tím, že se jedná o hodnotu maximální (splatnost faktur) nebo minimální (záruční doba). Je sice pravdou, že ze samotných článků 6.1., 6.4. a 6.5. zadávací dokumentace lze pochopit, že se jedná o hodnoty neměnné, nicméně Nejvyšší správní soud má za to, že zadávací dokumentace tvoří jeden celek a její jednotlivá ustanovení proto nelze vykládat izolovaně, nýbrž s přihlédnutím ke všem v ní uvedeným skutečnostem. Výklad prezentovaný stěžovatelem je výkladem izolovaným, výkladem jednotlivých článků, který však není akceptovatelný vzhledem k celku a vede navíc k absurdním závěrům. Nejvyšší správní soud se domnívá, že úmyslem žalobce, který je seznatelný ze zadávací dokumentace, skutečně nebylo poškodit kteréhokoli potenciálního uchazeče, o čem svědčí i uveřejněná informace o veřejné zakázce, v níž je zřetelně uvedeno, že se u předmětných částek jedná o hodnotící kritéria, a že je tedy lze změnit ve prospěch žalobce. Koneckonců i ze sporného článku 6.4. zadávací dokumentace je evidentní, že záruční doba uvedená žalobcem je dobou minimální, když se v něm uvádí, že *(p)odmínění nebo zkrácení délky záruční doby je důvodem vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče*. Ačkoli tedy mohla být zadávací dokumentace formulována srozumitelněji, lze z ní dovodit úmysl žalobce, který spočíval v uvedení minimálních požadavků, které mohli uchazeči měnit v jeho prospěch. Netransparentnost zadávací dokumentace tedy Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tvrzení, že ze správního spisu neplyne, že by byli potenciální zájemci od veřejné zakázky odrazeni její formulací. Skutečnost, že se nakonec přihlásili pouze dva uchazeči, o tom nic nenapovídá zejména proto, že ve věstníku veřejných zakázek, v němž byla uveřejněna informace o veřejné zakázce, nebyly sporné články zadávací dokumentace obsaženy, a tedy práva potenciálních zájemců nemohla být jakkoli porušena. Každý z nich tedy dostal jednotné zadání a informace o veřejné zakázce s uvedením dílčích hodnotících kritérií. Všichni potenciální uchazeči, kteří se chtěli o veřejnou zakázku ucházet, mohli v případě zájmu požádat žalobce o podrobnější upřesnění zakázky, tedy o zadávací dokumentaci. Z vyjádření žalobce ze dne 11. 8. 2013, které se nachází ve spise krajského soudu a které nebylo jakkoli rozporováno stěžovatelem, je patrné, že u žalobce není evidována žádná další žádost o zadávací dokumentaci jiným uchazečem (kromě dvou přihlášených), a je tak zcela vyloučeno, že by mohl být jakýkoli potenciální uchazeč ovlivněn nepřesnou formulací zadávacích podmínek v zadávací dokumentaci. Stěžovatelův argument, že se přihlásili toliko dva uchazeči, tak ztrácí na významu, neboť zákonem o veřejných zakázkách není stanoven minimální počet uchazečů, kteří se musí přihlásit, aby bylo lze veřejnou zakázku považovat za transparentní. Ani tvrzení, že jeden z uchazečů pochopil zadání tak jako

pokračování

stěžovatel, neplyne ze spisu. Druhý uchazeč, jak to vyplývá z oznámení o výsledku administrativní kontroly ze dne 20. 12. 2012, byl vyloučen proto, že zcela vypustil z návrhu smlouvy majetkové sankce, na kterých žalobce trval. Poněvadž však není uvedeno, že by takto vypustil i ujednání o splatnosti faktur a záruční době, nelze dovozovat, že se jednalo o nepochopení zadání; navíc, právě u majetkových sankcí byl v obchodních podmínkách, oproti ostatním soutěžním kritériím, ponechán volný prostor k doplnění navržené částky, a tedy jejich doplnění do smlouvy se vysloveně nabízelo. Ani tuto námitku tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Pokud jde o argumentaci žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud předeseílá, že se úplně míjí s okruhem kasačních námitek, a tedy i s předmětem řízení (dispoziční zásada). Nejvyšší správní soud pak jen stručně k jednotlivým žalobcovým argumentům uvádí, že oprávnění Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti rozhodovat o uložení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně stanovuje § 22 odst. 9 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Pokud jde o zásadu legitimního očekávání, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38, dle kterého *„[z]a dodržení podmínek, které se vážou k udělené dotaci (...), odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel peněžních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na nějž je dotace poskytována, ač v době rozhodování o poskytnutí dotace o nich nemohl nevědět, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost.“* Pokud jde o dopady pochybení žalobce na hospodářskou soutěž, ty nebyly předmětem řízení před krajským soudem a nemůže se jimi proto zabývat ani Nejvyšší správní soud.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozsudek krajského soudu zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a tak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli, který neúspěšně podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu.

Náklady řízení na straně žalobce spočívají v jednom úkonu právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti) a v paušální náhradě hotových výdajů advokátky, tedy ve výši 1 x 3100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 3400 Kč [dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ze spisu neplyne, že by byla zástupkyně žalobce plátkyní DPH. Stěžovatel je tedy povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3400 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu